

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Άριθμός 30

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

3 Αύγουστου 2025

*«σύ γάρ εἶ πατήρ ἡμῶν...ἀπ' ἀρχῆς
τό ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς ἐστι» (Ἡσαΐου 63,16).*

Στήν Παλαιά Διαθήκη, ἀγαπητοί ἀδελφοί, ὁ Προφήτης Ἡσαΐας ἀναφωνεῖ: «Ἐσύ, Κύριε, εἶσαι ὁ Πατέρας μας, ὁ δημιουργός καί κυβερνήτης μας...ἀνέκαθεν τό παντοδύναμον Ὄνομά Σου ἦταν προστατευτικό γιά ἐμᾶς»· «καί ἄκουσα τήν φωνή τοῦ Κυρίου» (6,8). Ὁ Δαβίδ ὁ μελωδός μέλπει στους Ψαλμούς του: «Ἐσύ εἶσαι ὁ ὕψιστος Κύριος πάνω σ' ὅλη τή γῆ» (96,9)· «Μάθετε ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ὁ Θεός μας» (99,3)· «Σέ Ἐσένα εἶπε ἡ καρδιά μου· τόν Κύριο θά ζητήσω» (26,8).

Στήν σημερινή ἀποστολική περικοπή ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς Κορινθίους θά πεῖ: «Σᾶς παρακαλῶ διά τό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, νά λέγετε ὅλοι τήν αὐτήν ὁμολογίαν τῆς πίστεως καί νά μήν ὑπάρχουν μεταξύ σας διαιρέσεις. Ἄλλος λέγει ἀπό ἐσᾶς καυχόμενος· ἐγώ εἶμαι τοῦ Παύλου, ἄλλος, εἶμαι θαυμαστής καί μαθητής τοῦ Ἀπολλῶ καί ὁ τρίτος λέγει· ἐγώ ἀνήκω στόν Κηφᾶ· καί ἄλλος πάλι ἰσχυρίζεται· Ἐγώ εἶμαι τοῦ Χριστοῦ» (Α' Κορ. 1,10-12). Αὐτή ἡ ἔντονη προτροπή τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν γιά ἐνότητα μᾶς δίνει τήν ἀφορμή νά ὑπογραμμίσουμε, πρῶτα, πόσο μεγάλη πληγή ἀποτελεῖ ἡ διάσπαση τῆς ἐνότητας μέσα στήν Ἐκκλησία καί, δεύτερον, πῶς μπορεῖ νά ἀποφευχθεῖ μιά τέτοια θλιβερή κατάσταση.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καί, ὅταν τά μέλη της δέν εἶναι ἐνωμένα, τότε παρουσιάζεται ὁ Χριστός κομματιασμένος! Κάθε διαίρεση μεταξύ τῶν πιστῶν ἀποτελεῖ πρῶτιστα καίριο πλήγμα καί προσβολή ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό καί διαμαρτύρεται ἔντονα ὁ θεῖος Ἀπόστολος «Μεμέρισται ὁ Χριστός;» (6,13). Εἶναι δυνατόν νά κοινωνοῦμε ἀπό τό ἴδιο Ἅγιο Ποτήριο καί νά εἶμαστε διασπασμένοι; «Ἐνας εἶναι ὁ οὐράνιος ἄρτος, γι' αὐτό ἓνα ἠθικό σῶμα εἶμαστε οἱ πολλοί» (Α' Κορ. 10,17). Ἄς θυμηθοῦμε τήν ἐνότητα τῶν πρώτων χριστιανῶν (Πράξ. 4,32).

Ἐκτός, ὅμως, ἀπό τή διάσπαση τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, οἱ διαιρέσεις καί διαφωνίες ἔχουν ἀρνητικό ἀντίκτυπο καί στούς ἀνθρώπους πού βρίσκονται μακριά ἀπό τόν Θεό. Πῶς νά πιστέψουν αὐτοί οἱ ἄνθρωποι ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἀγάπη, ὅταν βλέπουν τούς χριστιανούς νά εἶναι σέ διαμάχη καί ἀντίθεση; Γιά αὐτό ἀκριβῶς καί ὁ Κύριος Ἰησοῦς προέτρεψε τούς μαθητές Του νά διατηρήσουν τήν ἀγάπη καί τήν ἐνότητα μεταξύ τους λέγοντας: «Μέ αὐτό θά μάθουν ὅλοι, ὅτι εἶστε μαθητές δικοί μου, ἐάν ἔχετε ἀγάπη μεταξύ σας» (Ἰω. 13,35). Εἶναι φανερό καί ἐπιτακτική ἀνάγκη νά καλλιεργοῦμε τήν ὁμοφροσύνη καί τήν ἐνότητα μεταξύ μας καί νά ἀποφεύγουμε κάθε τί πού δημιουργεῖ διαιρέσεις καί διχόνοιες μέσα στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Πῶς, ὅμως, θά γίνει αὐτό; Πρῶτα μέ τήν ταπεινοφροσύνη. Ἄν ἐξετάσουμε τόν βαθύτερο λόγο γιά τόν ὁποῖο δέν ὑπάρχει ἐνότητα μεταξύ μας, θά διαπιστώσουμε ὅτι λείπει ἡ ταπεινοφροσύνη. Ἀντί αὐτῆς παρουσιάζεται ὁ ἐγωϊσμός, ὁ ὁποῖος σάν δυναμίτης τινάζει στόν ἀέρα τό οἰκοδόμημα τοῦ νηφάλιου διαλόγου καί τῆς ἀρμονικῆς συνεργασίας. Γι' αὐτό καί ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μᾶς παρακινεῖ νά ἐγκολπωθοῦμε τήν ἀρετή αὐτή ὑποτασσόμενοι ὁ ἕνας στόν ἄλλο (Α' Πέτρο. 5,5). Καί ἕνα δεύτερο σημεῖο ἀπαραίτητο γιά τή διασφάλιση τῆς ἐνότητας εἶναι ἡ ὑπακοή μας στόν Κύριο καί στήν Ἐκκλησία. Δέν μπορεῖ νά ὑπάρχει ἐνότητα ἄν δέν ἀκολουθοῦμε τήν πίστη καί τήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας. Δέν ἔχουμε δικαίωμα νά αὐτοσχεδιάζουμε σέ ζητήματα Ὁρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς. «Εἷς Κύριος, μία πίστις, ἕν Βάπτισμα» (Ἐφ. 4,5), λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Αὐτήν τήν «μίαν πίστιν» καί τήν ἀλήθεια, πού μᾶς παραδόθηκε καλούμαστε καί ἐμεῖς νά ἀκολουθήσουμε. Τότε, πράγματι, θά λέγουμε «τό αὐτό πάντες» καί δέν θά ὑπάρχουν μεταξύ μας διαφωνίες καί ἀντεγκλήσεις.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος εὐστοχα παρατηρεῖ: «Τίποτα χειρότερο δέν ὑπάρχει ἀπό φιλονικία καί μάχη καί ἀπό τό νά διασπᾶ κάποιος τήν Ἐκκλησία, καί τόν χιτῶνα, τόν ὁποῖο δέν τόλμησαν οἱ ληστές νά σχίσουν, αὐτόν νά τόν κατακόβει σέ πολλά μέρη. Δέν ἀρκοῦν οἱ ὑπόλοιπες αἰρέσεις, ἀλλά καί ἐμεῖς κατακόβουμε τούς ἑαυτούς μας. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος σφάζει καί διαμελίζει τόν Χριστό, ποιᾶς κόλασης δέν εἶναι ἄξιος;... Τόν Δεσπότη σου κατασπαράξεις καί δέν φρίττεις; Τά μέλη τά Δεσποτικά ξεσκίζεις, καί δέν τρέμεις; Σπίτι πατρικό εἶναι ἡ Ἐκκλησία! Δύο διαιρέσεις ὑπάρχουν στό ἐκκλησιαστικό σῶμα. Ἡ μία μέν ὅταν παγώσουμε τήν ἀγάπη. Ἡ ἄλλη πάλι, ὅταν τολμήσουμε

πράγματα πού εἶναι ἀνάξια νά γίνονται σέ ἐκεῖνο τό σῶμα. Καί συνεχίζει ὁ χρυσός στό στόμα καί στή καρδιά Ἐπίσκοπος: Τίποτα δέν θά μπορέσει νά διαιρεῖ τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ὅσο ἡ ἀλαζονεία, ἐφ' ὅσον ἡ διαφορά τῶν σχιζομένων δέν ὀφείλεται στήν δογματική διδασκαλία. Οὔτε τό αἷμα τοῦ μαρτυρίου δέν μπορεῖ νά ἐξαλείψει αὐτή τήν ἀμαρτία... Διότι καί ἂν ἀκόμη ἡ Ἐκκλησία ἔσφαλλε, δέν θά ἦταν κατόρθωμα ἀπό τήν ἀκριβῆ τήρηση τῶν χρόνων, τόσο μεγάλο, ὅσο εἶναι τό ἔγκλημα πού προέρχεται ἀπό τή διαίρεση καί τό σχίσμα.

Χριστιανοί μου,

δέν ὑπάρχει πιό πολύτιμο πρᾶγμα γιά τήν Ἐκκλησία ἀπό τήν ἐνότητα τῶν μελῶν της. Διηρημένοι προηγουμένως οἱ ἄνθρωποι μεταξύ τους καί ξένοι πρὸς τόν Θεό ζοῦσαν μέσα στήν ἄγνοια. Ἀλλά ὁ Χριστός μέ τόν Σταυρό καί τήν Ἀνάστασή Του ἦλθε καί μᾶς ὀδήγησε ὅλους στή «μία ποιμνη» στή μία Ἐκκλησία Του, ὅπου ἐκεῖ ἐκφράζεται ἡ μία ἐνότητα. Μόνο μέσα στούς κόλπους τῆς «Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας», βρίσκουμε αὐτόν τόν ἱερό δεσμό τῆς κοινῆς δογματικῆς ὁμολογίας τῆς πίστεως καί τῆς λατρείας καί εἰδικώτερα τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Αὐτό τό Πανάγιο Πνεῦμα ἐμπνέει αὐτή τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Γί αὐτό τό λόγο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀλλά καί ὅλοι οἱ θεοφόροι Πατέρες δέν παύουν νά ὑπογραμμίζουν καί νά ὀμιλοῦν ὅτι οἱ πιστοί χριστιανοί ἔχουν μεγάλο χρέος νά διαφυλάττουν τήν ἐνότητα καί νά παραμερίζουν διαιρέσεις καί σχίσματα. Ὅλα πρέπει νά θυσιάζονται χάρι τῆς ἐνότητας. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἄλλωστε, κατὰ τήν ἀρχιερατική Του προσευχή πρὶν ἀπό τό Πάθος Του, αὐτό ἀκριβῶς ζήτησε ἀπό τόν Οὐράνιο Πατέρα Του· τήν ἐνότητα τῶν πιστῶν «ἵνα πάντες ἕν ὧσιν...ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσει ὅτι σύ μέ ἀπέστειλας» (Ἰωάν. 17,21).

Ὁ χριστιανός ποιητής θά παιανίσει καί πάλι: Ἐγώ νά γίνω θέλησα θεός - ὦ συμβουλή προδότρα, στεῖρα! - Ἐγώ ν' ἀρπάξω ζήτησα στά χέρια μου στέμμα καί σκῆπτρο - ὦ μαύρη πλάνη! – Κι ἐσύ, Χριστέ μου, τό καλάμι ἐκράτησες κι ἐφόρεσες τ' ἀκάνθινο στεφάνι. **ΑΜΗΝ!**